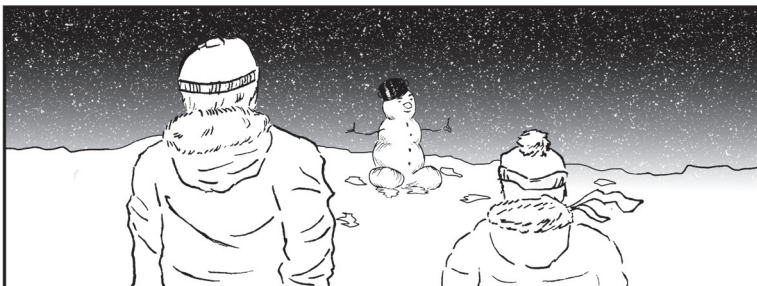

Sněhulík

Stalo se to o jedné z chladných nocí v zimě, kdy se do domovů lidí vkrádaly Vánoce a všichni se cítili šťastně a natěšeně při umísťování dekorací a nejrůznějších světýlek. Ale v jednom domě bydlelo dítě, chlapec jménem Lucas, a tomu bylo smutno, i když mu maminka napekla cukroví a tatínek zpíval koledy, aby ho rozveselil.

Ne, že by neměl rád Vánoce, cukroví nebo koledy, ale cítil se osamělý, protože neměl ani jednoho opravdového přítele, který by si s ním hrál a užíval si jeho společnosti. Takže většinu času jen seděl na posteli ve svém pokoji a zkoušel si představit, jaké by to bylo mít kamaráda a jaké hry by si hráli.

Byl Štědrý den a chlapec večerel s rodiči, když se k němu naklonil tatínek a řekl mu, že pro něj má překvapení. Po večeri počkali, až maminka půjde spát, oblékli se do teplého oblečení a vyšli ven.

Všude bylo tolik sněhu! Táta ho vzal za ruku a vyvedl ho na kopec daleko od ostatních domů a začal formovat takový zaoblený blok sněhu. *Aha! Sněhulák!* pomyslel si chlapec a brzy si oba pomáhali.

Blížila se půlnoc, když už měli skoro hotovo. Tenhle sněhulák ale vypadal trochu jinak. Měl dvě ruce s palci nahoru a dvě velké nohy, neměl mrkev jako nos, ale malý, zasněžený hrb, měl uši a smející se ústa a dva kameny místo očí, a dokonce i obočí. Táta mu na hlavu nasadil chlapeckou čepici a na krk uvázal starý šátek.

Ustoupili stranou, aby měli lepší přehled o svém díle, a oba byli spokojení, protože si byli jisti, že nic takového ještě nikdo před nimi nepostavil. Nebyl to obyčejný sněhulák, byl to malý chlapec ze sněhu.

Potom táta řekl Lucasovi: „Synu, to je můj dárek pro tebe. Je to tvůj nový kamarád. Víím, že jsi byl poslední dobou smutný a osamělý, ale už se tak cítit nemusíš. Můžeš si sem přijít hrát, kdykoli budeš chtít.“ A pak ho pevně objal.

Když byli nahoře na kopci, malý Lucas si všiml padající hvězdy. Díval se pozorně a ze srdce si přál, kéž by jeho nový kamarád byl živý.

Tu noc měl Lucas sen a v tom snu se staly podivné věci. Seděl na posteli ve svém pokoji a najednou uslyšel, jak někdo klepe na dveře a volá jeho jméno! Nejprve se bál, ale přemohla ho zvědavost a pomalu přišel ke dveřím a zeptal se: „Kdo je tam?“ A někdo odpověděl takovým legračním hlasem: „To jsem já, Sněhulík, tvůj nový kamarád, pamatuješ? Můžeš mi otevřít dveře?“

Lucas tomu nemohl uvěřit. Skutečně se mu jeho přání splnilo? A tak rychle? Otevřel dveře a uviděl malého chlapce v jeho věku, jak tam stojí a zírá na něj svými zvláštníma očima a s nepřirozeně širokým úsměvem. Pozval ho dovnitř a pustil do svého pokoje. Ukázal mu všechny hračky a vyprávěl o svých rodičích a učitelích ve škole, o těch, kteří se mu líbili, i o těch, kteří se mu líbili o něco méně. A když nadešel čas, aby Sněhulík odešel, zeptal se ho, zda by ho mohl navštívit i další den. Sněhulík se na něj podíval svými velkýma podivnýma očima a řekl: „Rád bych přišel znovu, jasná věc, ale není to tak snadné, Lucasi. Víš, nejsem obyčejný kluk, nemám tělo jako ty a můžu přijít, jen když dám něco výměnou.“

A pak Lucas chtěl vědět, co by to mohlo být, protože se bál, že ztratí svého nového přítele, jehož společnost si tak užíval. Byl přece jen malý chlapec a neměl žádné peníze, ale mohl se zeptat svých rodičů.